

d ů v o d e c h :

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, pokud jde o nemovitosti vložka čís. 130. Tyto nemovitosti jsou podle druhého odstavce § 22 zákona čís. 318/1919 v doslovu zákona čís. 311/1920, zákonem čís. 92/1931 v platnosti ponechaného, ztíženy zákazem zcizení pro dobu desíti let. Mylný jest názor dovolacího rekurenta, že doba platnosti onoho zákazu uplynula, ježto od účinnosti zákona čís. 311/1920 je více než 10 let. Není pochybnosti a vychází z ustanovení uvedeného místa zákona čís. 318/1919 pokud se týče čís. 311/1920, že onu desítiletou lhůtu jest počítati od nabytí nemovitostí a, ježto nemovitosti bylo nabyto zápisem v pozemkové knize ze dne 25. ledna 1923, řečená lhůta ještě neuplynula. Protože svolení Státního pozemkového úřadu ke dražbě nebylo vykázáno, právem rekursní soud návrh na dražbu nemovitostí vložka čís. 130, zamítl a dovolacímu rekursu do této části napadeného usnesení bylo odepříti úspěch.

Čís. 12294.

Všeobecná veřejná nemocnice v Plané jest způsobilá, býti stranou rozepře.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 2/33.)

Žalobě Všeobecné veřejné nemocnice v Plané proti okresní nemocenské pojišťovně v Teplé procesní soud první stolice nevyhověl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu, maje za to, že žalobkyně nemá způsobilosti ke sporu.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k použitému zrušovacímu důvodu, o odvolání po zákonu jednal.

D ů v o d y :

Odvolací soud upírá žalobkyni způsobilost, býti stranou rozepře, protože budova s pozemky jest vlastnictvím okresu a žalující nemocnice nemá platných stanov, ale činí tak neprávem, neboť podle zprávy příslušného okresního hejtmana ze dne 10. listopadu 1930 čís. 232 Ly z roku 1930, patří ostatní majetek (vnitřní zařízení a pod.) nemocničnímu fondu žalující strany a podle téže zprávy a výnosu zemské správní komise pro Čechy tam uvedeného o prohlášení žalující nemocnice za veřejnou nejsou sice její stanovy dosud schváleny, jsou však podle uvedeného výnosu až do té doby pro ni závazné normální stanovy, uveřejněné vyhlášením c. k. místodržitele pro Čechy ze dne 12. března 1890, čís. 33 z. zák. pro Čechy. Žalobkyně má tudíž stanovy pro ni závazné, ale má i vlastní majetek, k němuž podle § 2 těchto stanov patří zejména i náhrady za náklady ošetrovací, jež byly vyhláškou zemského presi-

denta v Praze ze dne 11. března 1929 čís. 114.846 ai 1929-18-71/2 ai 1929 čís. 17 zemského věstníku pro Čechy pro ni stanoveny denně na 18, pokud se týče 40 a 60 Kč. Žalobkyně jest tudíž právním podmínem, jenž jest schopen míti vlastní jmění jako soubor práv a závazků, a nelze proto pochybovati o tom, že žalobkyně jest také způsobilá, býti stranou ve sporu.

Čís. 12295.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Je-li žalovaný cizozemcem a bydlí v cizozemsku a i provozovna, v níž konal služby, jest v cizozemsku, není podmínek pro příslušnost pracovního soudu (oddělení okresního soudu pro pracovní spory) a není překážky, by se strany nepodrobily ve sporu o více než 5.000 Kč příslušnosti (sborového) soudu podle § 104 j. n.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, R I 9/33.)

Žalobu na zaměstnance, cizozemce, bydlícího v cizině, o zaplacení 979 marek, zadal zaměstnavatel na krajském soudě v L., jenž uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Podle zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. náležejí všechny spory z pracovního a služebního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, jež vzešly mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, bez ohledu na hodnotu sporu k výlučné příslušnosti pracovních soudů (§ 1). To platí zejména o sporech, v nichž jde o mzdu, provisi a jiné služební požitky a odměny [§ 2 a)], nebo o nastoupení poměru pracovního, služebního nebo učebního, o pokračování v něm a jeho zrušení [§ 2 b)], nebo o jiná plnění a náhradní nároky z poměru pracovního, služebního, nebo učebního, jmenovitě o srážku ze mzdy, o smluvní pokutu, o vrácení kauce a o odbytné [§ 2 c)]. Zákon ten nabyl účinnosti dne 1. ledna 1932 (§ 43). Ke sporům druhu posléze uvedeného patří i tento spor, poněvadž se v něm odpůrkyně domáhá na odvolateli vrácení záloh, které si tento jako její zaměstnanec na účet svých služebních požitků a budoucího zisku vybral. Poněvadž příslušnost pracovních soudů je výlučná, nemůže nárok, patřící před takovýto soud býti vznesen na jiný soud ani tehdy, kdyby se strany na tom dohodly (§ 104 j. n.) a, stane-li se tak přece, zakládá to zmatek dle § 477 (3) c. ř. s. Není proto procesní soud pro tento spor příslušný. Na věci nemění nic ani skutečnost, že odvolatel je cizozemec, ani skutečnost, že se strany písemně na příslušnosti dovolaného soudu dohodly, neboť je žalováno u tuzemského soudu a tuzemské předpisy o příslušnosti platí právě tak pro cizozemce jako pro tuzemce.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by nehledě k důvodu, jehož použil pro zrušení, o odvolání žalovaného znovu rozhodl.